

ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θὰ ἐκτυποῦται καθ' ὅλον τὸ ἐργόμενον ἔτος. Νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἄλλα; Ἀκούσατε. Ἔχομεν ἀπόφασιν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐμβαινομεν εἰς τὸ τρίτον ἔτος—τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ εἰσαγάγωμεν σπουδαίας μεταρρυθμίσεις εἰς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ καταστήσωμεν ὡς πρὸς τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης ἀθηναϊκὸν **Φιγγαρῶ**. Καὶ ἐλπίζομεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ προσεγγίσωμεν πρὸς τὸ ἰδεώδες αὐτό. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν ἔχομεν ἀνάγκην συνδρομητῶν. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ διανείμωμεν γενικῶς μίαν ἀγγελίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῆτε ὅτι σκοπεύομεν νὰ ἐκδίδωμεν τὸ **Μὴ Χάνεσαι τετράκις τῆς ἐβδομάδος** καὶ θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι σὰς συμφέρει νὰ ἐγγραφῆτε μᾶλλον συνδρομηταὶ ἢ ν' ἀγοράζετε τὸ φύλλον, ἀφοῦ ἡ συνδρομὴ δὲν θ' αὐξήσῃ.

*
**

Ἴδου ὅτι πάλιν ἐλησμόνησα τὸ πολιτικὸν μου ἄρθρον ὅπερ ἀπ' ἀρχῆς προὔτιθέμην νὰ γράψω. Δὲν πταίω ὅμως ἐγώ. Ἐξῶθεν τοῦ γραφείου μου σμῆνος ἀγυιοπαίδων συρίζει, θορυβοῖ, φωνάζει, ἄδει, πηδᾷ, δέρεται, κλαίει, κάμνει ἄνω κάτω ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐμέ· πρὸ πάντων δὲ ἐμὲ τοῦ ὁποίου αἱ ἰδέαι ἐντὸς τῆς κεφαλῆς κυκλοφοροῦν τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσον ταχέως, ὡς ἐὰν ἦσαν χρήματα ἐντὸς χαρτοπαικτείου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ τελειώσω ἐδῶ, στέλλων εἰς τὸν Διάβολον καὶ τὴν ὑπόσχασίν μου καὶ τὴν πολιτικὴν

Blowitz.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

Εἰς Γεώργιον τὸν Α'.

Τὸν Βασιλέα μας, τὸν πρῶτον Γεώργιον,
σῶσον Θεέ!

Εἰς Κουμουνοδουρον

Φεύγουν τὰ νεράτα, ἡ εὐμορφιαὶς τὰ βόσκανα, ὁ χρόνος
Καὶ σὰν τσιμποῦρι ἐκόλλησες 'στὸ σβέρκο μας Σὺ μόνος.

Εἰς Τρικουόπην.

Νὰ σοῦ χαρίσω ἤθελα μιὰ . . . πλεονοψηφία . .
Μὰ ποιὸς ξουράφι 'στὸ μωρὸ πηγαίνει νὰ χερσίσι;
Φοβοῦμαι θὰ μοῦ ἔκαμνες κάμμιὰ ἀνοησία
Ποῦ καὶ ἡ Ὄρα νὰ ντραπῆ νὰ τὴν καταχωρίσῃ.

Εἰς Δεληγιάννην.

Ἄϊ Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
Φέρνει σπαθιὰ, φέρνει γλυκὰ, φέρνει σωρὸ παιχνίδια,
Φέρνει τοῦ Θεοδωράκη μας μίαν μικρὴ κυρία
Μιὰ . . . ἐξουσία ψεύτικη μὲ χίλια δύο στολίδια.

Εἰς Φιλήμονα

Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς, γιατί ὁ κατάλογός σου
Δὲν ἦτανε ἐκλογικὸς

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπό

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

Προκειμένου λοιπὸν νῦν εἰδικῶς περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἥτις συνέτεινεν ὅπως ἕκαστος τῶν ὀργανισμῶν τούτων λάβῃ ὀρισμένην διεύθυνσιν ἢ ὅλως κεχωρισμένας σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τοὺς λόγους εἰς τὴν βιολογίαν αὐτῶν.

Τίνες λοιπὸν εἶναι οἱ βιολογικοὶ καὶ εἰδικώτερον οἱ φυσιολογικοὶ λόγοι;

*
**

Ἐνταῦθα ἔχω ἀνάγκην μικρᾶς τινος συνδρομῆς διὰ νὰ καταστήσω τὸ ζήτημα νοητότερον. Ζητῶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δαμαλά καὶ ὄλων τῶν Δαμαλιζόντων· ζητῶ ἕνα διορισμὸν Θεοῦ ἐπὶ μικρὸν μόνον χρόνον καὶ ἄνευ μισθοῦ. Ὑπόσχομαι δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου μου νὰ καταθέσω τὸ θεῖκόν μου ἀξίωμα· καὶ τόσῳ μᾶλ-

λον εὐχαρίστως θὰ πράξω τοῦτο, καθ' ὅσον οὐδέποτε ἐπεθύμησα νὰ μὴ ὑπάρχω εἰς τὸν ὄρατὸν τοῦτον κόσμον.

Δαμβάνω λοιπὸν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ φυσῶ, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες ἄνδρες πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ ἐλαχίστου Παυλίδου.

Πτύω, καὶ ἰδοὺ δέκα χιλιάδες γυναῖκες ἐκ τοῦ πτύσματος μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν σταυροκοπομένων Δαμαλάδων.

Τοὺς ἀφίνω ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τὰς ἀνατομικὰς τῶν διαφορᾶς καὶ μὲ κεφάλαιον διανοίας καὶ ἠθους ἴσα τῷ μηδενί, ἀλλ' ἔχοντας ὡς λαμβάνουσιν ἢ στατικὴν κατάστασιν τὰ στοιχεῖα μελλούσης καὶ προϊούσης ἀναπτύξεως αὐτῶν.

Εὐρίσκονται καὶ οἱ δύο ἐν τῷ αὐτῷ μέσῳ· ἰδοὺ τί θὰ συμβῆ.

Θὰ παρέλθωσιν ὦραί τινες, καθ' ἃς ἀμφότερα τὰ φύλα θὰ ἐξετάζωσι τὰ περίξ μετὰ περιεργείας, μετὰ ἔτι δὲ μεγαλειτέρας θὰ ἐξετάζωνται ἀμοιβαίως καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις. Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὅλον ἐναπνεύουν ὀξυγόνον καὶ κίουςι τὸν ὀργανισμόν των καὶ ἐπειδὴ εἶνε ὀργανισμοὶ αἰσθανόμενοι, θὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ ἀορίστου τινος αἰσθήματος ὅπερ καλοῦμεν πείναν, καὶ θὰ προσπαθήσωσιν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸ ἐνστικτὸν τοῦτο προτείνοντες νὰ παρέξωσι ὡς ἄσυλον εἰς τὸν στόμαχόν

Νά έχουν ψήφο τὰ χαρτιά, νά 'βγῆ ὁ ἄνθρωπός σου
Ὁ μετ'ζοδημοκρατικός ;

Καὶ πάλιν εἰς Κουμουνοδρον

Τοῦ νέου σου κομπολογιοῦ τοὺς κόμπους ἕνα, ἕνα,
Χαίδευε, μέτρα, μὲ παλμούς, μὲ γέλοια, μὲ φιλά...
Μὴ πρόσεξε στὸ μέτρημα μὴ σπάση ἢ καδένα,
Μὴ σαρποισθοῦν . . . καὶ μοναχὰ σοῦ μείνη ἡ θηλειά.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

'Αξιοσέβαστον κοινὸν καὶ γενναία φρουρά ! Μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἰδοὺ προσέρχομαι πάλιν ἐνώπιόν σας, ὦ ἀναγνώστρια καλλιπάρειοι, ὦ ἀναγνώσταί καλλι.....δὲν εἴσθε καλλιπάρειοι ἐπίσης οἱ ἀναγνώσταί μου, ἀλλὰ εἴσθε ὅμως καὶ σεῖς καλὴ παρέα. Ἐλπίζω, κολακεύομαι πιστεύων ὡς λέγει ὁ κ. Δηληγιάννης, ὅστις εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις κατορθοῖ νὰ δηλοῖ Γιάννης, ἐνῶ εἶνε Θεόδωρος, ὅτι δὲν μὲ ἐλησημονήσατε ἐμὲ τὸν Τενεκὲν, τὸν πτωχὸν φίλον σας, ὅστις καθ' ὄλον τὸ παρελθὸν θέρος παρηκολούθει τὰς θεατρικὰς διασκεδάσεις σας μὲ κίνδυνον νὰ θερίση καὶ αὐτὸν ὁ τύφος ὡς τόσους ἄλλους. Μὲ εὐρίσκετε ἰσχνὸν κομμάτι ἀληθινά; Ἄ, κυρίαί καὶ κύριοι ἂν εἰξεύρετε πόσους κόπους ὑπέστην κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, πόσην χρῆσιν ὑπέστην, πόσα ταξείδια ἠναγκάσθη νὰ κάμω ! —Τενεκὲς ἀπ' ἐδῶ, σὲ ζητεῖ ὁ κ. Μπούμπουλης εἰς τὴν Σύρον. Θέλει νὰ κατασκευάσῃ ἐκ σοῦ θωρηκτὸν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ φορτώσῃ ὅλας τὰς μολυβδίνους σφαίρας

ἃς ἀπέκτησε τελευταῖον διὰ νὰ προσβάλλῃ τὰ ἀτυμύπλοια τοῦ Σκουλούδη—Τενεκὲς ἀπ' ἐκεῖ ! —Παρὼν, κ. Ρικάκη.—Τενεκὲ, εἰς τὴν Ἀμφισσαν γρήγορα σὲ ζητεῖ ὁ Σιμόπουλος—Τενεκὲ, τρέξε νὰ προφθάσῃς τὸν Νικολόπουλον—ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, Figaro quâ Fiharo la !

Figaro, εἶπα;... Καὶ μὲνε Φορεστιέρε, ποῦ σύρεῖς ἄρα γε τὸν πόδα σου... (τὸ σύρεῖς κυριολεκτικόν) Ποῦ ἀνυψοῖς τὸν ἕνα χωλὸν σου πόδα ὡς ἰστίον συντριβὲν ἀλιευτικοῦ ἀκατίου, πίπτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς Βαλεντίνος εἰς τὸν Φαῦστον; Τίνα ἀκουστικὰ τύμπανα τυραννοῦν αἱ φρικώδεις ὠρυγαί σου, ὅταν ὡς μαινόμενος Ρινάτος ἐν τῷ Χορῷ τῶν προσωποδρόμων προσεπάθεις νὰ πείσῃς διὰ τῶν ἀνηλεῶν κραυγῶν σου τὸ ἀκροατήριον ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μετώπου σου δὲν ὑπέστη οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀμελία σου ἐγένετο ἐνοχος ἀπιστίας... ἐξ ἀμελείας; Καὶ σὺ, μελάγχρους παιδίσκη, εὐχαρῖς Βεατρική Σαβόλλη; ἐρμαφρόδιτε Σίμπελ καὶ Ροζίνα ποῦ ἐπιδεικνύεις ἄρα τοὺς εὐκνήμιδας πόδας; Σὲ συγχωροῦν καὶ ἐκεῖνοι ὡς ἡμεῖς ἐνίοτε διὰ τὴν ἀκούσιον στρέβλωσιν τοῦ ἀθώου τῆς μουσικῆς τόνου, χειροκροτοῦν ἐνίοτε τοὺς λαρυγγώδεις χρησμούς σου, ὦ σοκολατόχρους Οὐλρίκx; Καὶ σὺ, Πασέττη, λιγύτατε, ὀξύθυγγε, τί κάμνεις ἄραγε; κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας μὰς ὑπενθυμίζει τὸ συμπαθητικὸν ὄνομά σου ἡ ἀδελφὴ σου πασσέττα, ἧς τὸ μέλος συνοδεύει εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ κυβεῖα γλυκύτατος μεταλλικὸς ἦχος· ἡ γλυκυτάτη φωνὴ σου ἠχεῖ ἐναυλος εἰσέτι εἰς τὰ ὠτά μας ὦ πολυώνυμε ἐραστὰ, καὶ νομίζομεν ὅτι ἀκούομεν εἰσέτι τὸ μινύρισμα τοῦ πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἐρωτικοῦ σου ἄσματος, καὶ τὸν γόον τοῦ ἀπέλπιδος ἐραστοῦ τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἀφελῆ ἐξιστόρησιν τοῦ υἱοῦ φίλτρου τοῦ Γεννάρου ἐν τῇ Λουκρητία· σφίγγεις εἰσέτι πυρετωδῶς τὴν αἰθερίαν Μαργαρίταν εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ὡς ἐπραττες ἐδῶ εἰς πείσμα τῶν δισχίλιων θεατῶν, οἵτινες ἐπόθουν πάντες νὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν

των λίαν ἐνδιαφερόμενα μέρη τοῦ σώματος τῶν παρατυχόντων ἐκεῖ που Δαμαλάδων ἢ τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν ἢ ἀλλήλων. Τὰ ζῶα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ φροντίζωσι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην ὡς πρόγευμα ἀνθρώπους ἢ συναδέλφους των ἢ φυτὰ μόνον τὰ δυστυχῆ φυτὰ θὰ τρώγονται ἀνευ ἀντιστάσεως.

Ἐντεῦθεν ὁ συναγωνισμὸς τίς πρῶτος νὰ ἔχη τὴν φιλοτιμίαν νὰ φιλοξενήσῃ τὸν ἄλλον εἰς τὸν στόμαχόν του, καὶ τίς πρῶτος νὰ μὴ φιλοξενηθῇ.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ δεῦτερον ἐκδηλούμενον ἐνστικτον μετὰ τὴν πείναν, δηλαδὴ τὸ τῆς ἀμύνης ἢ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

Τὰ δύο ἡδὴ ρηθέντα ἐνστικτα, παρέχουσιν εὐρὺ τὸ στάδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, διότι τὸ ζῶον ἢ ὁ ἄνθρωπος θέτει τότε εἰς ἐνέργειαν βαθμηδὸν σὺν τῷ χρόνῳ ὅλα τὰ γενόμενα ὀλονὲν διανοητικὰ κεφάλαια, ὡς ἐκ τῆς στατιστικῆς ἰδιότητος, ἣν ἔχουσι τὰ ἀνατομικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐν τῇ βιολογίᾳ στατικῆ ἰδιότης τῶν στοιχείων ὀνομάζεται ἐκείνη, καθ' ἣν ταῦτα εἰς ὄργανισμὸν τινὰ ζῶντα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφήν ἀναλόγως τοῦ εἶδους τῶν στοιχείων· οὕτω κύτταρά τινὰ τοῦ ἐγκεφάλου ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν λειτουργίαν των ὑπὸ μορφήν

ιδέας, ὅπως τὸ μυϊκὸν κύτταρον ὑπὸ μορφήν συστολῆς κ.τ.λ. Ὁ σιδήρος πρὶν ἢ μαγνητισθῆ, ἢ ὕελος πρὶν ἢλεκτρισθῆ, εὐρίσκονται ἐν καταστάσει στατικῆ ὡς πρὸς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ἠλεκτρισμὸν αὐτῶν.

Τὰ ἀνατομικὰ λοιπὸν στοιχεῖα τοῦ ὄρου ἐγκεφάλου τῶν ζῶων, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, ἐν καταστάσει στατικῆ εὐρισκόμενα, θὰ διαρρυθμίσωσι τὸ εἶδος τοῦ βίου τοῦ ὄργανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναλόγως τῶν δεχομένων ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Ἡ πείρα θὰ διδάξῃ εἰς τὸ ζῶον ποῖαι περιστάσεις εἶνε εὐνοϊκαὶ ἢ ἐπικίνδυνοι κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἐνὸς ἐκ τῶν ἐνστικτῶν, καὶ ἐπομένως ποῖα μέσα πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ποθομένου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τοῦ βίου τῶν ζῶων πηγάσασαν ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν διαφορωτάτων περιστάσεων τοῦ μέσου, ἐν ᾧ εὐρέθησαν.

Ταῦτα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν ζῶων, τὸν ἄνθρωπον. Ἐξετάσαντες μέχρι τοῦδε τὰ δύο ἐνστικτα, τὸ τῆς πείνης καὶ τὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως, παρατηροῦμεν ὅτι τὰ ἐνστικτα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φέρωσιν οὐδεμίαν διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν ἢ τὸ ἦθος μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς· διότι ἀμφοτέρω ἀναπτύσσουσι τὰς αὐτὰς δυνάμεις ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσι διὰ τὴν ὑπαρξίν των.

σου; ρίπτεις καθ' ἐκάστην ἑσπέραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλευθεριότητος τὸ βαλάντιον εἰς τὴν πτωχὴν Τραβιάταν. Καὶ σὺ, Μπρόσκα, νέηλυ τενορέ, ἀκατέργαστε Κάρολε τῆς Αἰδάς, ὅστις ἦσο καθὼς ποτήριον μπρούσκου ὑποξύνου ἐν τῷ μέσῳ φιαλῶν Ρηνεῖου οἴνου ἢ Καμπανίτου; Καὶ σὺ, τενορένε, κορυδαλὸ τοῦ Θιάσου, καὶ σὺ Ζάντη βαθύφωνε, τρομακτικὴ Μεφιστοφελῆ, ἄγριε συνομῶτα, ἀνηλιξ δαυξ τῆς Φερράρας, δάκνεις εἰσέτι τὸ ξῖφος, δάκνεις καὶ τὴν μουσικὴν ἑμμανῶς ἐνίοτε; Καὶ τέλος πάντων, ὦ λυμφοατικὴ νεαπολίτις Καττάνεο, ὦ ἀεικίνητε καὶ ὠτότε Τραβιάτα ποῦ κακαβίζεις τώρα; Πρέπει νὰ ἔγινες ἐδικὴ πλέον ἕκτοτε διὰ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταχυβασίαν καὶ θὰ διατρέχης βεβαίως ἑκατὸν τοῦλάχιστον χιλιόμετρα τὴν ὥραν περισσότερον πολὺ ἀφ' οὗτου ὁ σιδηρόδρομος ὁ μονογενὴς καὶ χαϊδευμένος ἡμῶν, ὅστις διατρέχει τὸ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διάστημα εἰς μίαν δραχμὴν καὶ 50 λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἶσαι ἀκόμη νόστιμος Ὁσκάρ ὡς καρ... πὸς ἀπηγορευμένος; εὔρες ἀκόμη τὴν ἰσορροπίαν τῆς κάρελλας;

Καὶ ἰδοὺ, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω σέ, ὦ προσφιλεῆς βασίλισσα τοῦ Ἀπόλλωνος, θεοσεκελε Κιαραμόντη, ἡγεμονίς τῶν καρδιῶν, μετὰ τὴν κυπρίσσαν τοῦ ἀναστήματός σου, μετὰ τοὺς σκπερίους τῶν ὀφθαλμῶν σου, μετὰ τὴν Καρυάτειον κατατομὴν τῆς μορφῆς σου. Καὶ ὅμως καὶ ἂν μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ διαρρήξω τὴν ἀσύγνωστον αὐτὴν ἀμέλειαν, πάλιν δὲν θὰ τὸ ἐπραττον, διότι ἡ Ποικίλη Στοὰ μᾶς παρουσίασε τὴν εἰκόνα σου, ἣτις ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν ἰδική μου, ὡς ἐμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ εἰκὼν τοῦ Κατσικαπῆ. Σὺ κἂν γινώσκωμεν ποῦ εὐρίσκεισαι γοητεύεις τοὺς μεταπράτας τῆς Σύρου, καλλικέλαδος σειρὴν τοῦ Βορρᾶ, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ψάλλῃς ἀπὸ τῆς σκηνῆς συναλλαγματικὴν τινα ἐν ὄψει ἡ ναυλοσυμφωνητικὸν τονισθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ θέατρον τῆς Σύρου. Γι-

νώσκεις νὰ μοὶ εἴπῃς πόσον τιμᾶται τὸ πετρέλαιον, ὦ παμφιλτάτη Κιαραμόντη; Θέλω νὰ καύσω τὴν εἰκόνα τῆς Ποικίλης Στοᾶς, διὰ νὰ ἐκδικήσω τὴν ὑβρισθεῖσαν καλλονὴν σου.

Προβαίνω ἀπὸ τῆς δεινροστοιχίας τῆς Ἀμαλίας καὶ φέρω πλάνης τὰ βήματά μου μέχρι τοῦ ὄροπεδίου τοῦ Τσόχα. Πέραν μειδιᾶ ἢ γλαυκῆ θάλασσα, καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου δύνων ἐν τῷ μέσῳ θολῶν νεφυδρίων ἐξεγείρει εἰς τὸ πνεῦμά μου τὴν γαστρονομικὴν ἰδέαν νὰ παραβάλλω αὐτὸν πρὸς κρόκκον ὠοῦ τηγανιστοῦ, ἐντὸς ἀνωμάλου πολυγώνου ἐκ λευκώματος. Κατέναντί μου αἱ στήλι, ὄρθιοι καὶ εὐθυτενεῖς ὡς Κουμουνοῦροι καὶ καμπόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶσων... δικαστικῶν βουλευμάτων. Ὅπισθεν ἡ ἔκθεσις τοῦ Ζάππα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτίθεται εἰς τὸ μέλλον οἱ υποψήφιοι βουλευταὶ, τὸ κύριον προῖον τῆς χώρας. Πέραν φαίνεται χαινούσα ἡ ἐστρασιασμένη σκηνὴ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς Θώραξ γιγαντιαίου σκελετοῦ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπέπτη πρὸ πολλοῦ, ὁμοῦ μετὰ τὸ τελευταῖον ἄσμα τοῦ Μανρίκου, καθ' ἣν ἡμέραν ἀπέθανεν ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ Τροβατόρε του. Καὶ ὁ Ἰλισσὸς κυλῖει ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ λασπώδη βέυματά του ὁμοῦ μετὰ τοὺς χοίρους, μετὰ τὰς ὄρνιθας καὶ μετὰ τὰ κάρρα, ἅτινα παρέσυρεν ἐκχειλίσας, καὶ τόσα ὄνειρα φαιδρὰ καὶ τόσας γλυκεῖας ἀνκμήσεις. Ὡ Ἀπόλλων σέ ἡγαπήσαμεν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ καλλιτέχνης Δρόσης ἀνύψωσε προχθὲς τὸ ἀγαλμά σου, τὸ ἀγαλμα τοῦ θεάτρον Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς μιᾶς στήλης πρὸ τῆς Σινάϊας ἀκαδημίας.

Ἀπέναντι τοῦ Ἀπόλλωνος ἴστανται παρατεταγμένα ἐν σειρᾷ τρία ἕτερα θεάτρα. Τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν πρῶτον. Ὡ! νὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν!... δὲν σοὶ ὑπενθυμίζει στίχους καὶ ποιήσιν;

— Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἰαχὰς τῶν Καννιβάλων, τὰς

* *

Ἐρχεται ὅμως ἤδη ἡ σειρὰ τρίτου τινὸς ἐνστίκτου μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης μεγαλοπρεπειᾶς, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ποταμοὶ αἵματος θὰ βεβύωσι, θὰ ἀντηγῆ ἡ φύσις ἐκ τοῦ πατάγου του, ἡ δὲ ζωὴ θὰ δικαιωισθῆ. Τὸ ἐνστίκτον τοῦτο εἶναι ὁ **Ἐρωσ**.

Ἀμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐνστίκτου τούτου ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζώων χωρίζονται πλέον· ἕκαστος ἄρρην ἐνὸς εἴδους ἐπιθυμεῖ τὸ ὠραῖον ἡμῖσι τοῦ εἴδους του· οὐδέποτε δὲ βεβαίως ὁ λύκος θὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον του ἀνθρώπου, ὅσον ὠραία καὶ ἂν εἶνε, σύμφωνα πρὸς τοῦτο μετὰ μίαν ἐκ τῶν 10 ἐντολῶν· οὔτε ἡ γυνὴ τὸν πλησίον της λύκον ἢ ὄνον, ὅσον ὠραῖοι καὶ ἂν εἶνε.

Στῶμεν ὅμως πρὸς στιγμὴν πρὸ τοῦ Ἐρωτος, ὅστις εἶνε εἰς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων τῆς εἰδικῆς μορφώσεως τοῦ ἥθους ἑκατέρου τῶν γενῶν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὄντων, καὶ ὅστις θὰ ἔρῃσι εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἐξετάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἰδιότητας ταύτας τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, ἃς ἀπεκαλέσαμεν ἐνστίκτα· διότι οὕτως εὐκολώτερον γίνεται νοητὴ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς καθόλου μορφώσεως σωματικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἑκάστου γένους.

Οἱ ψευδοφιλόσοφοι καὶ οἱ θεολόγοι ἐνασμενίζοντι νὰ

θεωρῶσι τὰ ἐνστίκτα ὡς ἀποκλειστικὴν ἰδιότητα τῶν ζώων, νὰ ἀρνῶνται δὲ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, λέγοντες ὅτι ὁ ἀνθρώπος μόνον ὑπὸ τοῦ Λόγου κυβερνεῖται, τὸν ὅποσον ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦναντίον ὅτι πᾶσα πράξις ζώου τινὸς ἐκ τοῦ ἐνστίκτου προέρχεται.

Τὸ ἄμα τῇ γεννήσει θηλάζον κυνάριον ἐξ ἐνστίκτου θηλάζει, κατ' αὐτοῦ· τὸ δὲ ἄμα τῇ γεννήσει βρέφος διὰ τοῦ Λόγου· μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐπειδὴ τὸ βρέφος δὲν δύναται ἔτι νὰ ὁμιλήσῃ, διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν θηλάζει, πρὸς δὲ καὶ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ σχήματος τῶν μαστῶν τῆς Ἀνδρίου τροφοῦ του.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἔχουν τόσην ἰδέαν περὶ τοῦ Ἐνστίκτου, ὅσην ἰδέαν δύναται νὰ ἔχη λαγῶς περὶ τῆς μαγειρικῆς, ἀφορώσης ἰδίως ἐχυτὸν, ὡς καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν μᾶλλον εὐπρόσωπος δύναται νὰ παρουσιασθῆ εἰς τράπεζαν μοναχῶν.

Αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἢ ἀφηρημένη φιλοσοφία, ἢ κωμικὴ τῶν λέξεων ψυχολογία μετεχειρίζετο πρὸς παράστασιν τῶν διαφόρων ψυχολογικῶν φαινομένων, σήμερον δὲν εἶνε κεναὶ λέξεις ἐν κενῷ ἐγκεφάλῳ ὅπως τότε, ἀλλὰ ὄροι ἐκ συνθήκης περὶ ἐπιπέδων ἐννοίας συγκεκριμέναις, ἀναφερομένας εἰς φαινόμενα φυσιολογικὰ γνωστὰ, ὧν ὁ

ὄρυγας καὶ τοὺς βρυχηθμοὺς τῶν ἀγρίων ζώων, ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ τὸν τρομακτικὸν πάταγον τῶν ράβδων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ὅστις μᾶς ἀνεκάλει εἰς τὴν χυδαίαν πραγματικότητα τῆς γῆς, ὅσκις τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐμετεωρίζετο μεταρσιούμενον μέχρι οὐρανοῦ διὰ τοῦ θεσπεσίου μέλους τῆς παράφρονος Λουκίας. Μοὶ ὑπενθυμίζει τὰς ἀνάρθρους κραυγὰς τοῦ Παλιάτσου καὶ τὸ φοβερὸν ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς ἂν παρίσταντο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί. Μοὶ ὑπενθυμίζει προσέτι τὸ ἀσθματικὸν ἄσμα τῶν ἰταλίδων καὶ τὰς ἐρρυθμοὺς ὡς τοῦ ἐκκρεμοῦς καὶ αὐτοματικὰς κινήσεις τῶν χειρῶν τῶν γερμανίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ὀρχήστραν.

— Καὶ αἱ Μοῦσαι ;

— Ἄ, αἱ Μοῦσαι, ὦχραϊ, ἀσθενικαὶ αἱ δυστυχεῖς, καὶ ἀτυχεῖς ὡς αἱ πραγματικαὶ Πιερίδες κατὰ τὴν χρυσῆν ταύτην ἐποχὴν τῶν Ἡμερολογίων. Αἱ Μοῦσαι ὑπῆρξαν θεάτρον διεθνές· πᾶσαι αἱ γλώσσαι τῶν ἐθνῶν ἐκήρυξαν ἀπὸ τῶν προσκηνίων τὸν ἴσον λόγον τῆς μουσικῆς. Ἐφιλοξένησαν πρῶτον τοὺς Βενι Ζούγ-Ζούγ. Ἐνθυμεῖσθε ; Ἐνθυμεῖσθε καὶ τοὺς μικροὺς ἐκεῖνους μάγους. Αἱ, λοιπὸν δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι εἶδετε μέλλοντά τινα Γλάδστωνα, ἢ Φόρστερ, ἢ Γκῶσεν ἐκτελοῦντα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα καὶ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ τὸν φιλελληνισμόν του, διότι οἱ παῖδες ἐκεῖνοι, ὡς ἐγνώσθη κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἦσαν ἀγγλόπαιδες. Εἶδομεν ἐν ταῖς Μούσαις καὶ Τυρολίδας καὶ Γαλλίδας, καὶ Ἰταλίδας, καὶ τὸν Ἀμερικανὸν Οὐνθαμ, ὅστις ἀνευ χειρῶν κατόρθωνε νὰ κινή τὰς χεῖρας ἡμῶν ὅλων διὰ νὰ τὸν χειροκροτῶμεν, καὶ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κρατήσωμεν διὰ τῆς βίας εἰς Ἑλλάδα διὰ νὰ ἐγκληματισθῇ καὶ ἐδῶ ἢ τόσον ὠφέλιμος γενεὰ τῶν ἀχείρων, τώρα ὅτε ἡ χρῆσις τῶν χειρῶν (ἔστω καὶ τῶν χηρῶν) κατήντησε τόσον

ἐπικίνδυνος. Εἶδομεν κατόπιν τὰς νεαπολίτιδας χορευτριάς μὲ τοὺς ἐκλεύκους καὶ διαφανεῖς πέπλους, αἵτινες ἔκαμνον νὰ ἐρυθριάσωσιν ἐξ αἰσχύνης αἱ ἐρυθραὶ ἀμπεχόναϊ τῶν κλητῆρων τῆς ἀστυνομίας, ἀγρύπνων φυλάκων τῆς ἠθικῆς. Ἐνθυμεῖσθε τὸ ψήφισμα τῶν ἐσωβράκων ; . . . Καὶ τὸν θίασον Δαρβῖνον ἐνθυμεῖσθε ; Πόσα σοφὰ τετράποδα, πόσον σοφώτερα τῶν διπῶν, αἵτινα κατὰ περιόδους πολιορκουσι τὰς ἐδρας τοῦ Πανεπιστημίου ;

Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Παρθενῶν, τὸ καταφύγιον τῶν ἀνατολικῶν ἀσμάτων, τοῦ Παναοῦ καὶ τῶν ψαλτριῶν, αἵτινες συνήθως εἶνε γνωστὰ ὑπὸ τὸ βαπτιστήριον ὄνομα καὶ καλοῦνται ἀπλῶς ἡ Λουκία, ἡ Ἐλένη, ἡ Αἰδέ...

— Ἄ ἰδέ-α ποῦ σοῦ κατέβηκε νὰ μᾶς ὀμιλήσῃς διὰ τὸν Παρθενῶνα ! Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνός, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ τὰ κάμῃ ὅλα θάλασσα, καὶ τὸν Παρθενῶνα καὶ θὰ μεταφέρῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὰ Λουτρά του ; Καὶ θὰ ἰδῆς ὅπου θὰ ἔχωμεν ἐφέτος ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος τοὺς Τρίτωνα, τὰς Νύμφας . . .

— Τὰς νύμφας ; αἱ τότε βέβαια τὰ λουτρά του θὰ ἔχουν πολλοὺς γαμβρούς. Λοιπὸν διὰ τί ἄλλο νὰ σὰς εἴπω ; Νὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ τὸ Φάληρον, διὰ τὸν θίασον τὸν ὁποῖον μᾶς μετεκόμισεν ὁ κ. Κατσιμπαλῆς μὲ τὰ λεωφορεῖά του ἐκ τῆς Γαλλίας, διὰ τὴν Δελέστ, διὰ τὴν Μασκότ.

— Τί Μασκοτιζεῖς ; . .

— Ἐσεῖς μὲ σκοτιζετε ! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σὰς ὀμιλήσω δι' αὐτὰ τὰ πράγματα· ἄς ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω.

Καὶ ἀνερχόμεθα πάλιν ἐπὶ τοῦ μικροῦ γηλόφου τῶν Ὀλυμπίων, ἄπερ ὁ κ. Τσόχας διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων προχωμάτων μετέβαλεν εἰς ἀληθῆ Πλεύναν. Τὸ θεάτρον τῶν Ὀλυμπίων μὲ τὰ χρυσὰ του γράμματα, μὲ τὰ δύο ἀγαλμάτια ἐπὶ τοῦ ἀετώματός του, μὲ τὸν λευκὸν του πε-

μηχανισμὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε γνωστός.

Οὕτω λέγοντες νῦν, Ἐνστικτον, ἐννοοῦμεν τὸ αἰσθηματικὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὠρισμένης χώρας τοῦ ἐγκεφάλου συνεπεῖα ἐντυπώσεων ὀφειλομένων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διέγερσιν ὀργάνων τινῶν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἀναγκαιῶς διὰ πράξεως, σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου διὰ τῆς χρήσεως τοῦ καταλλήλου ὀργάνου, χωρὶς τὸ ἄτομον νὰ ἔχη συγχρόνως γνῶσιν τοῦ ἐπιφερομένου ἀποτελέσματος.

Οὕτω π. χ. ἡ ἱκανοποίησις τῆς πείνης καὶ τῆς γεννητησίου ὀρμῆς ἐπιφέρει συγχρόνως τὴν διατήρησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν διαίωσιν τοῦ εἶδους.

Ἐπιστημονικῶς εἰπεῖν οὐδεὶς τρώγει διὰ νὰ ζῆσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πείνάν του· ἡ ζωὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κορέσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς πείνης, καὶ οὕτω καθεξῆς. Συγκινεῖσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν εἶναι τὸ ἐνστικτον ἐν στενοτέρᾳ σημασίᾳ.

Ἡ διέγερσις ἢ ἀναγκαιῶς συμβαίνουσα κατὰ τὴν διηνετικὴν θρέψιν τῶν ἐντελῶς ἀναπτυχθέντων καὶ ἤδη λειτουργούντων διαφόρων ὀργάνων, μεταβαίνουσα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, γεννᾷ ἀναλόγως τῶν ἐρεθισθέντων ὀργάνων ἀνάλογα αἰσθήματα ἢ ἐνστικτα, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς συντείνουσι εἰς τὴν κατάλληλον χρῆσιν τῶν ὀργάνων τούτων. Οὕτω εἰς τὰ νεογνὰ ὁ πεπτικὸς σωλῆν εἶναι ἐντε-

λῶς ἀνεπτυγμένος, καὶ βλέπομεν μετὰ πόσης προθυμίας εἰσάγουσι τὴν τροφήν εἰς τὸν στόμαχον ἐξ ἐνστικτοῦ, ἐνῶ ἄγουσι τὴν μεγαλειτέραν ἡσυχίαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, διότι ταῦτα εἶναι εἰς στοιχειώδη ἐπι-κατάστασιν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀληθὴς μηχανισμὸς τοῦ ἐνστικτοῦ.

Ὅτι δὲ ἀφετηρία τῶν ἐνστικτῶν εἶναι τὰ περιφερικὰ ὄργανα, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι πασχόντων τούτων, μεταβάλλονται ἢ καὶ ἐκλείπουσιν ἀμέσως τὰ ἐνστικτα· πρὸς δὲ τούτοις ἢ πάθησις τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν ὀργάνων ἐπιφέρει ὅχι μόνον εἰς τὰ ἐνστικτα ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν ψυχικὴν σφαῖραν μεταβολάς· τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ὠρισμένα ὄργανα, ὠρισμένας ψυχικὰς ἀλλοιώσεις ἐπιφέρουσιν.

Ἐκαστος γνωρίζει ὅτι παθήσεις τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ τοῦ ἥπατος, ἢ τοῦ σπληνός, μεταβάλλουσι τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὸ ὑποχονδριακόν· παθήσεις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων προξενουσι τὴν μελαγχολίαν ἢ τὸν ὑστερισμὸν παρὰ ταῖς γυναῖξί· γνωστὸς ἐπίσης εἶναι ὁ ἀσθενὴς καὶ θῆλυς χαρακτήρ ὡς καὶ ἡ λεπτὴ φωνὴ τοῦ εὐνοῦχου κ. τ. λ.

Ὅτι δὲ ἐπίσης τὰ ἐνστικτα εἶναι ἐντετοπισμένα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἔχομεν περὶ τούτου ὑπὲρ ἡμῶν τὸ πεί-

ρίβωλον πλέει εντός του γαλακτώδους φωτός, όπερ εξαπο-
 στέλλει αυτό το λυκόφως. 'Επί του επιπέδου κείνται έ-
 ρημοι κατά ίσα άπ' άλλήλων διαστήματα πλανητικά
 τινα συστήματα έδρών και τραπεζών. Είς το μέσον λι-
 μνάζει το ύδωρ της δεξαμενης και σιγά ό άκοίμητος θο-
 ρυβώδης πίδαξ' υπό την έρήμην στοάν του έστικτορίου
 φαίνονται μόνον αί τρεΐς επί του τοίχου έξωγραφημένοι
 ώραι, αίτινες νομίζεις ότι θ' άνοιχθώσιν αίφνης όπως δια-
 χετεύσωσιν είς το όρφανισθέν έντευκτήριον τους πολυ-
 πληθεΐς θαμώνας, και το φάσμα του Κάζενέβ με τον
 έστριμμένον αυτόν μύστακα προκύπτον μέσον δύο κεχω-
 ματισμένων λωρίδων σχισθείσης άγγελίας φαίνεται έφο-
 ρεΐον την έρήμωσιν ταύτην και την μεταβολήν. Πού οί
 φαιδροί όμιλοι οί πληροΐντες τον χαριέντα τόπον; πού
 τά φώτα, πού ό θόρυβος, πού αί παρελάσεις, πού το
 συρτόν βάδισμα των ύπηρετών; 'Αντί όλων τούτων δύο
 τρεΐς γέροντες καπνίζουσιν ήρέμα χαρτοπαίζοντες εντός
 του πολυγώνου καφερείου και είς κύων πρό έμου έρχεται
 να παραβή άναφανδόν τας άστυνομικας διατάξεις και τά
 ύγιεινά παραγγέλματα του ίατροσυνηδρίου.

"Ερχεται ό ύπηρέτης ύπνηλός, βαδίζων μετά κόπου.

— Τί να πάρω; "Εχεις 'Οθέλιον;

— Και ποΐον θέλεις;

— Τους Πειρα...τάς;

— Τί τους πήρες;...

— Δέν έχεις 'Αμλέτον, Φυγάδας, Δέσποινα της Λυώ-
 νος, Μεσσαλίαν;

— "Εχω πάστα φυσιίκι, καταίφι, γαλατομπούρεκα...

— Εΐσαι άνόητος, φίλε μου. εγώ θέλω Ταβουλάρην
 Νιόνιον, θέλω Ταβουλάρην Σπύρον, θέλω Νικηφόρον, θέ-
 λω Λεκατσάν....

Ο ύπηρέτης άπέρχεται σταυροκοπούμενος.

— Κύριε Τσόχα, ... αι κύριε Τσόχα! άκουσόν με. Εΐ-
 μαι τίμιος άνθρωπος, αν και δέν έρχομαι είς τους 'Ιά-

πωνάς σου, διό τους όποιους και σεΐς πολυ δέν ια-
 πονεΐτε. Δέν με τέρει η Εϋτέρπη ή κειμένη εντός του βυθοΐ του
 Βιθυνείου λαβυρίνθου. Δέν με θέλγει ό συρφετός, τον ό-
 ποΐον μάς έκουβάλησεν έφέτος ό έργολάβος, τον όποΐον
 έφόρτωσεν είς την πρωτεύουσαν ή τρισυπόστατος 'Επι-
 τροπή, την όποιαν μάς έφιλοδώρησε το ύπουργείον των
 'Εσωτερικών, το όποΐον μάς έχάρισεν ό Κουμουνοΐρος,
 τον όποΐον μάς έδωκεν ή καλή μας τύχη. Θέλω θέρος,
 όνειροπολώ θέρος, έστω και με χλωριούχον τίτανον και
 με δελτία θνησιμότητος. Θέσε με εκεί υπό την στοάν
 σου και πότισέ με με ναρκωτικόν ισχυρόν διό να κοιμη-
 θώ επί εξαμήνων ύπνον Βαρούχειον, 'Επιμενίδειον. Και
 όταν έξυπνήσω μίαν έσπέραν χλιαράν, και ιδώ αίθριον
 και διάστερον το γλαυκόν στερέωμα του άπτικου οΐρανοΐ
 και αισθανθώ την δροσεράν αύραν προσψύουσαν ήδονί-
 κως το μέτωπόν μου, και ιδώ μακράν σελαγίζοντα τά
 φώτα των θεάτρων, και ιδώ παρά τας τραπέζας σου
 καθεζόμενον κομψόν και θορυβώδες πλήθος, και ά-
 κούσω ένδον την φαιδράν όρχήστραν παικνίζουσαν,
 σοι ύπόσχομαι να μη άνοιξω το στόμα μου; να μη είπω
 τίποτε, έστω και αν μοι αναγγείλωσιν ότι πρωθυπουργός
 της 'Ελλάδος έγινετο ό κ. Πλατούτσας, ότι ό κ. Σιβι-
 τανίδης εξελέχθη βουλευτής εν τη Πετραία 'Αραβία διό
 το κοινοβούλιον της 'Ιαμαϊκής, ότι ό κ. Μπούμπουλης ή-
 νοΐξε ζαχαροπλαστεΐον, ότι ό κόμης Δε Κάστρος διωρί-
 σθη έπόπτης της Παιδείας, ότι το 'Εθνικόν Πνεΐμα έδη-
 μοσίευσε το κατά του Βελέντσα βούλευμα, πράγματα τά
 όποΐα δέν έγιναν μέχρι τουδε, και τά όποΐα ένδέχεται
 να γείνωσιν είς το μέλλον. Σας ύπόσχομαι να έξυπνήσω
 τότε γεμάτος χαράν, γεμάτος έλπίδα . . .

Με την όποιαν σας άφίνω, άξιοσέβαστοι κυρίαι και κύ-
 ριοι, και έπευχόμενος ύμΐν αίσιον και εϋδαιμον το νέον
 έτος, μένω πάντοτε είς τας διαταγάς σας πρόθυμος

Τεγεχές.

ραμα, δι' ου ό φυσιολόγος δύναται να εξαλείψη τά έν-
 στικτα άφαιρών π. χ. εκ των ζώων των άνηκόντων είς
 την κατωτέρην ζωολογικήν κλίμακα, της όρνιθος φερ'
 είπειν ή του βατράχου, τά ήμισφαίρια του έγκεφάλου,
 και άνάγων οΐτω αυτά είς ύπαρξιν άλλωσ φυτικήν ή όρ-
 νις π. χ. μένει είς το αυτό σημείον άκίνητος επί μήνας
 ύλοκλήρους, ως δένδρον, οϋδέν σημείον ζωής, οϋδεμίαν
 αυτόματον κίνησιν έκτελοΐσα προς ζήτησιν τροφής ή έκ-
 πλήρωσιν άλλου ένστικτου, αλλά τρέφεται υπό του πει-
 ραματισοϋ έμβάλλοντος την τροφήν είς τον στόμαχόν της.
 Παρά τω ανθρώπω όμοίως καταστάσεις βλέπομεν, όταν το
 κεντρικόν νευρικόν σύστημα βλαβή, ως π. χ. επί περι-
 πτώσεων τινων παρεφροσύνης, καθ' ός ό άσθενής άπόλ-
 λυσι το αίσθημα της πείνης ή της γεννητησίου όρμηής
 ή τούνακτίον τά ένστικτα ταΐτα λαμβάνουσι μεγίστην
 ένστασιν.

Η άλληλεγγύη λοιπόν των διαφόρων μερών του όργα-
 νισμού εΐνε κατ'άδηλος.

Ο φυσιολογικός οΐτος νόμος θα έπιτρέψη ήμΐν να έν-
 νοήσωμεν κάλλιον τον λόγον, δι' όν έπλήθην ή ποσαύτη
 διαφορά ως προς το ήθος και άκολουθως ως προς την
 διάνοιαν μεταξϋ του άνδρός και της γυναικός, χωρίς, έν-
 νοεΐται, να άποκλείσωμεν τους άλλους λόγους διαφόρου

φύσεως, οΐτινες επέτειναν άρκούντως την διαφοράν ταύ-
 την.

'Επανεέλθωμεν είς την ιστορίαν των ανθρώπων μας.

••

Μετά τά ένστικτα της Πείνης και της 'Αμύνης, έρθά-
 σαμεν είς το ένστικτον του 'Ερωτος, το όποΐον πρόκειται
 τόσον βαθέως να χωρίση τον άνδρα από την γυναίκα.
 Κατά τον άνωτέρω φυσιολογικόν νόμον, όν άνωτέρω έδει-
 ξαμεν, προκειμένου να εκπληρωθή το έρωτικόν ένστι-
 κτον, πρέπει αναγκασίως ό άνήρ να εΐνε επιθετικός, ή δε
 γυνή άμυντική. διότι είπομεν, ότι έκαστον άτομον έχει
 γνώσιν της κατακλήλου χρήσεως των όργάνων του. οϋ-
 δεις δε είδέ ποτε το θήλυ να έπιτίθηται και να υπο-
 βάλληται τω άρρενι. τουτο συμβαίνει καθ' άλλην την
 ζωολογικήν κλίμακα.

Ως δε γίνεται πάλη προς εκπλήρωσιν παντός ένστί-
 κτου, οΐτω και διό το του έρωτος το αυτό θα συμβή
 θα γίνη πάλη προς κατοχήν της γυναικός.

A . . .

("Επεται συνέχεια)